

[Hans Thyge Jacobsen.]

Uvidenhed om —, og der findes i Overklassen megen Aandssvagthed; men paa Grund af den sociale Placering kommer de aandssvage i denne Klasse aldrig ud for det, som de aandssvage, der lever i Fatigdom, kommer ud for.

Derfor er det for min Følemaade noget udemokratisk i hele Lovforslaget. Selv om vi nu gennemfører dette Lovforslag, saaledes som det er fremsat, maaske med visse Ændringer, saa kan det slet ikke derved hindres, at de, der har Raad dertil, selv forsørger og opdrager deres aandssvage Børn eller Slægtninge, saaledes at disse ikke kommer i Berøring med den saa alvorlige Lovgivning, som her foreligger.

Hele dette Forhold viser, at det er i hvert Tilfælde en højst vanskelig Opgave her at træffe Lovgivningsforanstaltninger, som skal gaa direkte løs paa Opgavernes Løsning. Hvis de Opgaver, der her faktisk foreligger til Løsning — og det vil man ej heller ud fra en religiøs Livsbetragtning kunne nægte, thi ogsaa Fornuften er jo døbt —, skal løses, tror jeg, det gøres bedst ved, at man fra Lovgivningsmagtens Side gaar indirekte til Værks og, naturligvis med tilbørlige Sikringsforanstaltninger, overlader Arbejdet til Lægerne.

Socialministeren (Steincke): Maa jeg straks sige til den ærede sidste Taler, at det var i mine Øjne en forfærdende Løsning af et Problem af denne Art, at man af — undskyld Udtrykket — Fejghed ved at tage Standpunkt faktisk vilde overlade til den enkelte Læge at sterilisere eller ikke sterilisere i den Udstrækning, han fandt det forsvarligt. Det kan man fra Samfundsmagtens Side overhovedet ikke tolerere. Man maa tage Spørgsmaalet op, og saa maa man overveje i den ansvarlige Rigsdag sammen med Regeringen, hvad der skal gøres paa dette Omraade. Man kan ikke overlade en enkelt Stand som Lægerne selv at bestemme, hvorledes de vil forholde sig her, lige saa lidt som man kan gøre det med Hensyn til Fosterdrab.

Over for det ærede Medlem Hr. Kristen Amby vil jeg sige, at jeg har en Gang staaet over for det Tilfælde — det er mange Aar siden —, at en Leder af en Aandssvageanstalt hævdede, at et Par dybt aandssvage Forældre havde faaet et tilsyneladende normalt Barn. Jeg spurgte ham i den Anledning: Hvor tit forekommer det? Han svarede: Ja, jeg har ikke set det før. Saa sagde jeg: Har De saa nogen Garanti for, at dette Barn ikke faar dybt aandssvage Børn, naar det bliver voksent? Nej, det har jeg ikke. Jeg har ikke Statistikken hos mig — det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen, som jo er meget inde i Arvelighedsforskningens Resultater, kan maaske oplyse det —, men jeg tror, at Arvelighedsprocenten, naar begge Forældre er aandssvage, er saadan noget som 91. Jeg tør altsaa ikke udelukke Muligheden for, at der en Gang imellem kan forekomme Tilfælde af normalt Afkom, uanset at jeg ikke kan forklare hvorfor. Men det afgørende er efter min Mening ikke de 9 pCt., det afgørende er, set fra et samfundsmæssigt Synspunkt, de 91 pCt.

Her maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Bindslev, at mig rammer det ikke, naar han siger, at denne Lovgivning bygger paa en rent rationalistisk Livsbetragtning. Er der nogen, der er antimaterialistisk indstillet over for Tilværelsen, saa er det under tegnede, der heller ikke er bange for at oplyse, hvis det interesserer det ærede Medlem, at min Opfattelse i Modsætning til det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussens hviler paa en religiøs Livsbetragtning, selv om det ikke er Folkekirkens.

Men hvad jeg som Lovgiver siger, er, at vi har her en Situation, hvor Lægevidenskabens Udvikling, hvor Socialvidenskabens Udvikling, hvor Børnebegrænsningen har ført til saadanne Samfundsforhold, at vi nu staar over for dette, at medens de normale Mennesker avler forholdsvis faa Børn, saa er de aandssvage, hvis Arvelighedsforhold er saa sørgelige, som de er, tilbøjelige til at sætte langt flere Børn i Verden end normale.

Hvad skal vi gøre ved disse Forhold? Naar vi har den Viden om Arvelighedsforhold, som vi har paa dette Omraade, er det rimeligt at gribe til Foranstaltninger af denne Karakter, hvad enten man har en rationalistisk eller en religiøs Livsbetragtning, fordi Kendskab til Samfundsforholdene i Forbindelse med den sunde Fornuft siger en, at de Børn, disse Mennesker eventuelt sætter i Verden, faar en ulykkelig